

Na božji poti.

Na božjo pot k Mariji gor
sva z majko se vozila,
da ona mi pri Jezusu
bi milosti sprosila.

Ah, da bi s pota ne zašel,
ki pred oltar popelje,
ah, da bi novo mašo pel,
so bile njene želje.

— Iz svile tkani mašni plašč
in štola posvečena
in alba čista, angelska,
monštranca pozlačena. —

Da, to bi bil ves njen ponos,
in kaj za to bi dala!
Dve mošnji šmarnih tolarjev,
križavcev pol bokala!

Ah, majka, ne zameri mi —
za vse prelepa hvala,
— ne branim šmarnih se petic —
a maša — to ni šala!

Kakó naj stopim pred oltar,
li spremljaj me devica?
Saj molim in slavim le njo
in njena rajska lica.

Ah, ljubica edina le
kraljuje v srcu mojem
in njej zažigam miro v čast
in himne svete pojem.

Dospela sva v Marijin hram —
No, to si ti — Madona!
Res, lepa si, vsa zlata si
vrh vzvišenega trona!

A tudi ona lepa je,
četudi nima trona,
četudi nima lilije,
ne srdi se, Madona!

Da bil bi sinko njen gospod,
to majka je prosila,
jaz molil sem, da deva bi
na veke moja bila. —

Selim.

